

“หลักนิยาม คือหนทางปฏิบัติที่เชื่อว่าดีที่สุด”

กองทัพอากาศได้มีการปรับปรุงหลักนิยามกองทัพอากาศ โดยนำแนวทางของหลักนิยามกองทัพอากาศ พ.ศ.๒๕๖๒ ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับหลักนิยาม การสงคราม กำลังทางอากาศ หลักนิยามปฏิบัติการทางอากาศ หลักนิยามปฏิบัติการไซเบอร์ หลักนิยามปฏิบัติการทางอวกาศ หลักนิยามปฏิบัติการร่วม หลักนิยามปฏิบัติการร่วม/ผสม บทบาทหน้าที่ของกองทัพอากาศ และความท้าทายสู่อากาศ มาปรับปรุงให้เหมาะสมกับเทคโนโลยีและบริบทที่เปลี่ยนแปลงไป ตลอดจนจรรยาบรรณกับภัยคุกคามต่อความมั่นคงรูปแบบใหม่ที่ท้าทายมากขึ้น โดยจัดทำหลักนิยามขึ้นใหม่ ๒ ฉบับ ได้แก่ หลักนิยามพื้นฐานกองทัพอากาศ พ.ศ.๒๕๖๖ มีจำนวน ๔๔ หน้า และหลักนิยามปฏิบัติการกองทัพอากาศ พ.ศ.๒๕๖๖ มีจำนวน ๓๘ หน้า

เอกสารฉบับนี้เป็นการสรุปหลักนิยามพื้นฐานกองทัพอากาศ พ.ศ.๒๕๖๖ ให้สั้น กระชับ และเลือกมาเฉพาะใจความสำคัญ เพื่อให้ผู้อ่านสามารถเห็นภาพรวมของหลักนิยามพื้นฐานกองทัพอากาศ พ.ศ.๒๕๖๖ ได้ในเวลาอันสั้น ดังต่อไปนี้

หลักนิยามทางทหาร (Military Doctrine) หมายถึง หนทางปฏิบัติที่เชื่อว่าดีที่สุดในการใช้กำลังทหารเพื่อเอาชนะข้าศึก ซึ่งเป็นสิ่งที่สังเคราะห์มาจากระบบการรบและบทเรียนจากสงครามในอดีต แต่ต้องมีการพัฒนาให้พร้อมรองรับต่อสถานการณ์และเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไป

บุพการีการใช้กำลังทางอากาศ (Air Pioneers) ทั้ง ๓ ท่าน ได้กล่าวถึงการใช้อากาศในทางอากาศในยุคนั้นไว้ ดังนี้

๑. Billy Mitchell บิดาแห่งกองทัพอากาศสหรัฐอเมริกา กล่าวถึง การใช้อากาศในการป้องกันประเทศและการโจมตีเป้าหมายทางยุทธศาสตร์ของข้าศึก รวมทั้งประโยชน์ของกำลังทางอากาศ ในการพัฒนาประเทศทั้งทางทหารและการพาณิชย์

๒. Giulio Douhet นักทฤษฎีกำลังทางอากาศชาวอิตาลี กล่าวถึง การใช้อากาศในการครองอากาศและการรุกทางยุทธศาสตร์

๓. Huger Trenchard บิดาแห่งกองทัพอากาศอังกฤษ กล่าวถึง การใช้อากาศเชิงรุก และการโจมตีเป้าหมายทางยุทธศาสตร์

แต่ในปัจจุบันรูปแบบของปฏิบัติการทางทหารเปลี่ยนแปลงไป กำลังทางอากาศจึงต้องครอบคลุมและเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการโจมตีทางไซเบอร์ ตลอดจนการควบคุมและดำเนินการในห้วงอวกาศอีกด้วย

ที่มาของหลักนิยามกองทัพอากาศ ประกอบด้วย ประวัติศาสตร์และบทเรียนในอดีต, ลักษณะทางภูมิรัฐศาสตร์และภูมิศาสตร์ทหาร, วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี และค่านิยมทางทหาร, ผลประโยชน์แห่งชาติ ยุทธศาสตร์ชาติ, นโยบายของรัฐบาล, นโยบายความมั่นคงแห่งชาติ, ยุทธศาสตร์ทหาร และวัตถุประสงค์ทางทหาร, ชีตความสามารถทางเทคโนโลยี, พันธกรณีของประเทศต่อประชาคมโลก, ภัยคุกคาม, สถานภาพทางเศรษฐกิจและทัศนคติและความคิดเห็นของประชาชนในชาติ

หลักนิยามกองทัพอากาศ ถูกกำหนดขึ้นครั้งแรกในปี พ.ศ.๒๕๒๓ และมีการพัฒนามาอย่างต่อเนื่อง ในปี พ.ศ.๒๕๓๐, ๒๕๓๗, ๒๕๓๙, ๒๕๕๑ และ ๒๕๖๒ ตามลำดับ โดยใช้แนวทางปฏิบัติการทางอากาศตามหลักคิด “รวมการควบคุม แยกการปฏิบัติ (Centralized Control, Decentralized Execution)”

แต่ในสถานการณ์ปัจจุบันที่มีการพัฒนาเทคโนโลยีกำลังทางอากาศและความท้าทายด้านความมั่นคง จึงเปลี่ยนมาใช้แนวทางการปฏิบัติการทางอากาศตามหลักคิด “รวมการบัญชาการ กระจายการควบคุม แยกการปฏิบัติ (Centralized Command, Distributed Control, Decentralized Execution)” เพื่อรองรับการปฏิบัติการหลายมิติ (Multi-Domain Operations: MDO)

การสงคราม (Wartfare)

ธรรมชาติของสงคราม ประกอบด้วย ความรุนแรงและความอันตราย มีความคลุมเครือของสงคราม (Fog of War) มีความเสียดทานของสงคราม (Friction of War) ซึ่งส่งผลกระทบต่อผลลัพธ์ของสงครามได้ มีความเสี่ยงและโอกาส จำเป็นต้องใช้พลังแห่งการต่อสู้ (The Will to Fight) ซึ่งประกอบด้วย ปัจจัยด้าน ภาวะกายภาพ หมายถึงอาวุธยุทโธปกรณ์ เทคโนโลยีและกำลังทหาร ปัจจัยด้านจิตใจ คือความเป็นผู้นำ กล้าหาญ เสียสละ ตลอดจนขวัญกำลังใจของทหาร และปัจจัยด้านแนวความคิด คือการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ

“หลักนิยมที่ถูกต้องเหมาะสม ผู้นำที่เป็นเลิศ โครงสร้างองค์กรที่มีประสิทธิภาพ ขวัญกำลังใจที่ดีของ กำลังทหาร และการฝึกที่มีความเสมือนจริง จะช่วยลดผลกระทบที่เกิดจากธรรมชาติของสงคราม”

Carl von Clausewitz นักทฤษฎีทางทหารชาวปรัสเซีย ให้หลักคิดว่า การทำสงครามประกอบด้วย ๓ องค์ประกอบสำคัญ (Trinity of War) ซึ่งมีความเกี่ยวข้องและมีผลต่อกัน ได้แก่ รัฐบาลหรือผู้นำ ซึ่งเป็นผู้ กำหนดนโยบายเป้าหมายในการทำสงคราม ตกลงใจทำสงครามและยุติสงคราม ทหารหรือผู้นำทางทหาร เป็นผู้ทำสงคราม ตัดสินใจดำเนินกลยุทธ์เพื่อให้ได้ชัยชนะ และประชาชน เป็นแรงผลักดัน สนับสนุนให้ ทำสงครามหรือบีบบังคับให้ยุติสงคราม

ธรรมชาติของความขัดแย้งระดับชาติแบ่งเป็น ๔ ระดับ ได้แก่ สันติภาพ (Peace) ความตึงเครียด (Tension) ความขัดแย้ง (Conflict) และสงคราม (War) โดยแต่ละระดับแบ่งแยกกันได้ไม่ชัดเจน ไม่ขึ้นกับ ระยะเวลา แต่จะขยายผลความรุนแรงขึ้นตามลำดับจนกลายเป็นสงคราม และจะวนกลับสู่ระดับต่ำสุดคือ สันติภาพ เป็นวัฏจักรที่ไม่สิ้นสุด

สงครามแบ่งออกเป็น ๓ ระดับ ได้แก่ ระดับยุทธศาสตร์ (Strategic Level) คือการกำหนดนโยบาย วัตถุประสงค์ของชาติ วัตถุประสงค์ทางทหาร ยุทธศาสตร์ทหาร และความสัมพันธ์ของพลังอำนาจของชาติ ระดับยุทธการ (Operational Level) คือการวางแผนใช้กำลังทางทหารในยุทธบริเวณให้ได้เปรียบเหนือข้าศึก และระดับยุทธวิธี (Tactical Level) คือการดำเนินกลยุทธ์ในการใช้กำลังทางทหารและอำนาจการรบ ในทุกมิติทำลายฝ่ายข้าศึก ซึ่งแต่ละระดับจะไม่แบ่งแยกกันโดยเด็ดขาด และการใช้กำลังทางอากาศสามารถ ก่อให้เกิดผลกระทบในทุกๆระดับของสงครามได้ในเวลาเดียวกัน

กองทัพอากาศใช้กำลังทางอากาศตามยุทธศาสตร์การป้องกันประเทศ โดยใช้ทรัพยากรและกำลัง กองทัพอากาศในการสร้างความร่วมมือด้านความมั่นคงกับประเทศเพื่อนบ้าน ตามหลักการเชิงป้องกัน เพื่อเสริมสร้างความมั่นคงร่วมกัน, บูรณาการศักยภาพและขีดความสามารถกำลังกองทัพอากาศร่วมกับ พลังอำนาจของชาติในทุกมิติ เพื่อปฏิบัติการป้องกันประเทศและรักษาผลประโยชน์แห่งชาติได้อย่างมี ประสิทธิภาพ และบริหารจัดการและพัฒนากำลังกองทัพอากาศให้มีความพร้อมในการป้องกันทางอากาศ และการปฏิบัติการทั้งมิติทางอากาศ มิติไซเบอร์ และมิติอวกาศ รวมทั้งสนับสนุนการปฏิบัติการร่วม บนพื้นฐานการปฏิบัติการที่ใช้เครือข่ายเป็นศูนย์กลาง (NCO)

กำลังพลกองทัพอากาศ (Airmen) ต้องปฏิบัติหน้าที่ของตนโดยยึดถือค่านิยมหลักกองทัพอากาศ (RTAF Core Values) ๓ ประการ “AIR” ได้แก่ ความเป็นทหารอากาศ (Airmanship) มีระเบียบวินัย มีความรู้และ ทักษะในการปฏิบัติงานอย่างมืออาชีพ สามารถทำงานเป็นทีมได้, ความซื่อสัตย์และความจงรักภักดี

(Integrity and Allegiance) ยึดมั่นในระบบเกียรติศักดิ์ จงรักภักดีต่อสถาบันหลักของชาติ กล้าหาญ ซื่อตรง ดำรงคุณธรรม มีจรรยาบรรณในวิชาชีพ และ**ความรับผิดชอบ (Responsibility)** ต่อตนเอง องค์กร สังคม และประเทศชาติ

กำลังทางอากาศ (Air Power) คือศักยภาพและขีดความสามารถการใช้กำลังทหารในการควบคุม และใช้ประโยชน์จากห้วงอากาศและห้วงอวกาศ

คุณลักษณะของกำลังทางอากาศ ประกอบด้วย **ความเร็ว** ในการเคลื่อนที่และการตอบสนองต่อภารกิจ, **พิสัยบิน** ไกล ครอบคลุมพื้นที่กว้าง, **ความแม่นยำ** สูง ลดผลกระทบต่อชีวิตและทรัพย์สิน และ**ความอ่อนตัว** ปฏิบัติภารกิจได้หลากหลายรูปแบบ

ขีดความสามารถของกำลังทางอากาศ คือ**จุดเด่น** ประกอบด้วย การตอบสนอง รวดเร็ว ทันเหตุการณ์, **ความคล่องตัว** ในการปฏิบัติการ, **ความอยู่รอด** จากการต่อต้านด้วยอาวุธข้าศึก, **การแสดงผล** เพื่อป้องปราม, อำนาจทะลุทะลวง ถึงใจกลางดินแดนข้าศึก, **อำนาจการทำลาย** สูง และใช้ได้กับเป้าหมายทุกประเภท และ**การตรวจการณ์** ด้วยสายตา หรืออุปกรณ์ถ่ายภาพ/ตรวจจับสัญญาณ

ขีดจำกัดของกำลังทางอากาศ คือ**จุดอ่อน** ประกอบด้วย **การพึ่งพาฐานบิน** ซึ่งป้องกันการโจมตีได้ยาก, **ความเปราะบาง** หมายถึงองค์ประกอบทุกด้าน (คน, เครื่อง, อาวุธ, อุปกรณ์) ถูกทำลายได้ง่าย, **การบรรทุก** ได้ในปริมาณจำกัด, **การพึ่งพาต่อกรข่าว** เพื่อปฏิบัติการได้อย่างมีประสิทธิภาพ, **ราคา** แพง จัดหายาก ต้นทุนสูง และ**ความไม่ถาวร** คืออยู่ในอากาศได้ในเวลาจำกัด

หลักการสงคราม ทอ.นำหลักนิยมปฏิบัติการร่วมของกองทัพสหรัฐฯ (Principles of Joint Operations, JP 3-0) มาประยุกต์ใช้เป็นหลักการสงคราม ดังนี้

๑. **เอกภาพในการบังคับบัญชา (Unity of Command)** รวมการบัญชาการและอำนาจการตัดสินใจในการใช้กำลังทางอากาศไว้ที่ผู้บังคับบัญชาเพียงคนเดียว
๒. **วัตถุประสงค์ (Objective)** ต้องชัดเจน ถูกต้อง กะทัดรัด เข้าใจง่าย ตอบสนองวัตถุประสงค์ทางทหาร
๓. **การรุก (Offensive)** เปิดฉากการรุกต่อเป้าหมายสำคัญของข้าศึกเพื่อครองอากาศ
๔. **การรวมกำลัง (Mass)** รวมกำลังรบทางอากาศเข้าปฏิบัติการต่อข้าศึกในพื้นที่และเวลาที่กำหนด เพื่อความได้เปรียบ
๕. **การดำเนินกลยุทธ์ (Maneuver)** ใช้ยุทธวิธีประกอบกับหลักการสงครามในเวลาและสถานที่ที่เหมาะสม
๖. **การออมกำลัง (Economy of Force)** ใช้กำลังด้วยความเหมาะสมเพียงพอ จัดสรรเท่าที่จำเป็นสำหรับภารกิจจริง
๗. **การรักษาความลับและความปลอดภัย (Security)** ไม่ให้ข้าศึกรู้ความลับเพื่อป้องกันและลดโอกาสในการถูกโจมตี
๘. **การจู่โจม (Surprise)** ปฏิบัติการทางอากาศในพื้นที่และห้วงเวลาที่ข้าศึกไม่ทันตั้งตัว
๙. **ความง่าย (Simplicity)** แนวทางการปฏิบัติชัดเจน ถูกต้อง ไม่ยุ่งยากซับซ้อน เข้าใจตรงกัน
๑๐. **ความสมเหตุสมผลของการใช้กำลัง (Restraint)** ใช้กำลังด้วยความรอบคอบ มีเหตุผล เหมาะสมกับสถานการณ์
๑๑. **ความมุ่งมั่น (Perseverance)** มุ่งมั่นอดทนในการปฏิบัติการทางทหาร
๑๒. **ความชอบธรรม (Legitimacy)** ปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมายและศีลธรรม เหมาะสมในทุกมุมมอง
๑๓. **เอกภาพในความพยายาม (Unity of Effort)** ผู้ปฏิบัติทุกฝ่ายทุกระดับมีจุดหมาย/เป้าประสงค์เดียวกัน
๑๔. **ขวัญ (Morale)** *ข้อนี้กำหนดเพิ่มเติมตามหลักคิดของ ทอ.* เพื่อช่วยให้ทหารมีจิตวิญญาณในการสู้รบ

บทเรียนการใช้กำลังทางอากาศ

๑. ไม่มีชาติใดสามารถชนะสงครามได้หากไม่สามารถครองอากาศได้
๒. ครองอากาศได้ด้วยการทำลายกำลังทางอากาศข้าศึกในอากาศหรือตั้งแต่บนพื้น
๓. กำลังทางอากาศเน้นคุณภาพมาก่อนปริมาณ
๔. กำลังทางอากาศไม่สามารถฟื้นตัวได้ในเวลาอันสั้นหากถูกทำลาย
๕. กำลังทางอากาศเป็นกำลังเชิงรุก ไม่เหมาะในการใช้ตั้งรับ ยกเว้นฝ่ายเรามีเหนือกว่าฝ่ายข้าศึกอย่างมาก
๖. การป้องกันทางอากาศเป็นมาตรการเชิงรับ ต้องดำเนินการต่อเนื่องตั้งแต่ยามปกติ
๗. กำลังทางอากาศก่อให้เกิดผลกระทบในระดับยุทธศาสตร์ได้ในทุกมิติ และใช้สร้างความสัมพันธ์กับมิตรประเทศในยามปกติ
๘. กำลังทางอากาศไม่ถูกจำกัดโดยขอบเขตหรือพื้นที่ปฏิบัติการ เพราะสามารถผ่านสิ่งกีดขวางทางธรรมชาติได้
๙. กำลังทางอากาศเป็นพลังอำนาจทางทหารที่สำคัญที่สุด สามารถเข้าปฏิบัติการในหลากหลายพื้นที่พร้อมกัน
๑๐. กำลังทางอากาศจะเต็มประสิทธิภาพได้ ต้องอาศัยข่าวกรองที่ถูกต้อง เหมาะสม ทันเวลา และมีระบบบัญชาการและควบคุมที่เป็นเลิศ
๑๑. กำลังทางอากาศสามารถใช้แสดงเจตจำนงในการรักษาผลประโยชน์แห่งชาติได้
๑๒. กำลังทางอากาศเป็นพลังอำนาจสำคัญของชาติ ทั้งในด้านศักยภาพ และการสร้างความสัมพันธ์กับมิตรประเทศ มีผลในเชิงป้องปราม นำไปสู่ความมั่นคงในภูมิภาค
๑๓. การเตรียมกำลังทางอากาศต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง กำลังทางอากาศที่มีคุณภาพเกิดจากการบูรณาการขีดความสามารถของคณาพยโดยองค์รวม โดยกำลังพลนับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุด
๑๔. การบัญชาการและควบคุมการใช้กำลังทางอากาศ ต้องอยู่ภายใต้อำนาจการตัดสินใจของผู้บัญชาการเพียงผู้เดียว ภายใต้หลักการ “รวมการบัญชาการ กระจายการควบคุม แยกการปฏิบัติ”

หลักการพื้นฐานในการใช้กำลังทางอากาศ (Tenets of Air Power)

แตกต่างโดยสิ้นเชิงกับกำลังทางบกและทางเรือ ใช้จุดเด่นของมิติทางอากาศและอวกาศ กำหนดเป็นแนวทางพัฒนาขีดความสามารถ มุ่งสู่การปฏิบัติการที่ใช้เครือข่ายเป็นศูนย์กลาง (Network Centric Operations: NCO) และพัฒนาสู่แนวคิดการปฏิบัติการหลายมิติ (Multi-Domain Operations: MDO) มีหลักการพื้นฐาน ดังนี้

๑. การบัญชาการและควบคุมการปฏิบัติของกำลังทางอากาศ (Mission Command) ใช้หลักการ “รวมการบัญชาการ กระจายการควบคุม แยกการปฏิบัติ”

รวมการบัญชาการ เพื่อให้ผู้บัญชาการสั่งการ วางแผน และควบคุมการใช้กำลังทางอากาศที่มีอยู่อย่างจำกัด ให้เกิดความคุ้มค่าที่สุด

กระจายการควบคุม เป็นการกระจายอำนาจการบังคับบัญชาในการวางแผนและติดต่อประสานไปยังผู้บังคับบัญชาในระดับรองลงไป เพื่อปรับรูปแบบการใช้กำลังทางอากาศให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมทางยุทธการได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว และเหมาะสม

แยกการปฏิบัติ เป็นการมอบอำนาจให้ผู้บังคับบัญชาระดับยุทธวิธี ตัดสินใจให้ตอบสนองต่อสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๒. ความอ่อนตัวและความสามารถรอบตัว (Flexibility and Versatility)

ความอ่อนตัว คือสามารถปรับเปลี่ยนภารกิจเพื่อตอบสนองสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปได้อย่างรวดเร็วทันสถานการณ์

ความสามารถรอบตัว คือใช้กำลังทางอากาศได้อย่างมีประสิทธิภาพในทุกระดับของสงคราม

๓. ผลกระทบต่อการปฏิบัติทางทหารในทุกมิติ (Synergistic Effects) การใช้กำลังรบร่วมที่สอดประสานอย่างเหมาะสมในทุกมิติ จะก่อให้เกิดผลกระทบมากกว่าใช้เพียงมิติเดียว กำลังทางอากาศช่วยให้ผู้บังคับบัญชาสามารถติดตามความเคลื่อนไหวและการปฏิบัติของฝ่ายตรงข้าม เพื่อให้สามารถตอบโต้ได้อย่างรวดเร็วและคล่องตัว

๔. ความต่อเนื่องในการปฏิบัติ (Persistence) กำลังทางอากาศสามารถโจมตีเป้าหมายที่หลากหลายได้อย่างต่อเนื่อง ผู้บัญชาการกองกำลังทางอากาศจึงต้องดำรงความต่อเนื่องในการปฏิบัติการณ์จนกว่าจะบรรลุวัตถุประสงค์ทางทหารในยุทธบริเวณ หรือบรรลุวัตถุประสงค์แห่งชาติในการทำสงคราม

๕. การรวมอำนาจกำลังรบ (Concentration) กำลังทางอากาศเป็นทางเลือกที่เหมาะสมในการรวมอำนาจกำลังรบเข้าโจมตีเป้าหมายในห้วงเวลาและพื้นที่ปฏิบัติการ แต่ต้องพิจารณาจัดสรรการใช้กำลังให้เหมาะสมเนื่องจากปริมาณการขอใช้กำลังทางอากาศมีมากกว่ากำลังทางอากาศที่มีในครอบครองอยู่เสมอ

๖. การจัดลำดับความสำคัญและความเร่งด่วนในการปฏิบัติ (Priority) ผู้บัญชาการกองกำลังร่วมต้องจัดลำดับความสำคัญและความเร่งด่วนในการใช้กำลังทางอากาศให้เหมาะสมและตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ทางทหารในทุกระดับ โดยพิจารณาจุดแข็งและขีดความสามารถของกำลังทางอากาศ เพื่อให้เกิดผลลัพธ์ทางยุทธศาสตร์และยุทธการสูงสุด ณ จุดที่มีความวิกฤตที่สุด โดยหลีกเลี่ยงการใช้เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ทางยุทธวิธีหากไม่จำเป็น

๗. ความสมดุลในการปฏิบัติ (Balance) ผู้บัญชาการกองกำลังทางอากาศต้องพิจารณาความสมดุลในเรื่องจังหวะเวลา โอกาส ความจำเป็น ความคุ้มค่า ประสิทธิภาพ และประสิทธิผลในการใช้กำลังทางอากาศ ตลอดจนผลกระทบและความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์และความตั้งใจของผู้บัญชาการกองกำลังร่วม

หลักนิยามพื้นฐานกองทัพอากาศ พ.ศ.๒๕๖๖ ถือเป็นหลักนิยามองค์กร (Organization Doctrine) ซึ่งเปรียบเสมือนใบของต้นไม้ ที่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงไปตามฤดูกาลเมื่อวันเวลาเปลี่ยนไป จึงมีทั้งความเหมือนและความแตกต่างจากหลักนิยามกองทัพอากาศ พ.ศ.๒๕๖๒ โดยในเอกสารฉบับนี้ ไม่ได้ให้นำหนักไปที่ความเหมือนหรือความแตกต่างในประเด็นใด ๆ แต่เป็นการสรุปหลักนิยามพื้นฐานกองทัพอากาศ พ.ศ.๒๕๖๖ ซึ่งเป็นฉบับปัจจุบัน ให้ผู้อ่านได้เข้าถึงเนื้อหาได้ง่ายขึ้น หากท่านใดต้องการรายละเอียดหรือความสมบูรณ์ แนะนำให้ศึกษาจากเอกสารฉบับเต็ม

เอกสารอ้างอิง

กองทัพอากาศ. หลักนิยามพื้นฐานกองทัพอากาศ พ.ศ.๒๕๖๖. กรุงเทพฯ : กรมยุทธการทหารอากาศ, ๒๕๖๖.